

Simon khờ g người:

— Phải. Nhưng sao anh biết?

— Vì anh thấy em hoa cấn múa tay, bắt chước lại miếng võ mà anh xử dụng.

— Anh tài thật. Cái gì kín đáo nhất cũng không qua khỏi mắt anh. Nếu anh cho phép em tò mò thì em xin hỏi một câu.

—Ồ, em chẳng cần phải xin phép.

— Nhưng em tò mò lắm.

— Tò mò là tính tốt của phụ nữ. Em cứ hỏi đi, anh sẽ làm em thỏa mãn ngay.

— Vâng, em xin hỏi nghề thật của anh là gì?

— Anh nói đến lần thứ mười rồi em vẫn quên. Anh là thông tin viên đặc biệt của nhật báo Buổi Trưa ở Sài Gòn chứ còn gì nữa? Không lẽ anh làm nghề ảo thuật.

— Anh có thể nói dối với mọi người, song không thể nói dối được với em. Em xét đoán đàn ông rất đúng. Đàn bà chúng em thường có một giác quan bén nhạy, có lẽ là giác quan thứ sáu, để khám phá những cái mà mắt không nhìn thấy, tai không nghe thấy.

Nếu không là điệp viên giả dạn, Văn Bình đã biến sắc. Tuy nhiên, lời nói của Simon đã làm tim chàng đau nhói. Quả nàng nói đúng, tạo hóa đã phú cho phụ nữ một thiên tài nhận xét. Chồng lên vợ đi tình tự với người yêu, đã cần thận lau hết vết son trên mặt, nhặt hết tóc vương vào sơ mi, thế mà khi về nhà vẫn bị sư tử Hà đông phăng ra, do thái độ sượng sùng vô cơ, không dám nhìn ánh đèn, hoặc do thái độ ngọt ngào, chiều chuộng vợ nhiều hơn ngày thường.

Nguyễn Hương, nữ thư ký trung thành của ông tổng giám đốc, vợ chưa cưới, đúng hơn không bao giờ cưới của chàng, có giác quan thứ sáu bén nhạy đến độ kinh khủng. Không cần gặp chàng, nàng chỉ cần gọi điện thoại là có thể phăng ra bí mật mèo mỗ của chàng. Dường như nàng có thể đánh hơi qua làn sóng điện, xa hàng trăm, hàng ngàn cây số.

Giờ đây đến lượt Simon.

Simon không thể biết Văn Bình là cán bộ điệp báo thượng thặng, nhưng ít ra nàng vẫn linh tính được một người như chàng không phải là thông tin viên báo chí chỉ sống quen với máy ảnh, máy chữ và giấy bút.

Nghe nàng nói, chàng cười lú lẫm:

— Vâng theo em, anh phải làm nghề gì?

— Anh ấy à? Thôi, em không nói nữa. Vì em sợ sự thật lắm.

Cũng như nàng, Văn Bình đang sợ sự thật. Vì sự thật bắt chàng xa nàng, xa cuộc sống thần tiên trong thành phố Vọng Các yêu đương. Vì sự thật bắt chàng lao đầu vào cạm bẫy tử thần. Vì sự thật bắt chàng vứt bỏ tình yêu một cách tàn nhẫn.

Simon bá cổ chàng, hôn lấy hôn để. Nước mắt mặn mặn rớt xuống vai chàng.

Bổng phía sau có tiếng động.

Cửa phòng được mở hé, và người bước vào là Lê Thái, tham vụ tòa đại sứ Việt nam tại Vọng Các, nhân viên bí mật của ông Hoàng.

Chứng kiến cảnh tượng thân mật giữa hai người, Lê Thái đứng sững, miệng li nhí:

— Xin lỗi anh.

Simon khoác vội mền len mỏng vào mình. Sự đường đột quá mức của Lê Thái làm Văn Bình giận đến nỗi không thể nào làm mặt giận được nữa.

Chàng đành mỉm cười gượng gạo :

— Anh phá rối tôi quá !

Lê Thái lúng búng như miệng ngậm hột thị :

— Xin lỗi anh lần nữa. Vì gấp quá.

Vừa nói, Lê Thái vừa nhìn về phía Simon. Giả vờ không để ý, Văn Bình hỏi :

— Lệnh ông chủ bút phải không ?

— Vâng.

— Tòa báo ra lệnh tôi đi ư ?

— Vâng.

— Bao giờ ?

— Trong 45 phút, máy bay cất cánh.

— Trời ơi, anh làm tôi như người máy, bấm nút là chạy liền. Dầu sao, tôi cũng cần một thời gian sửa soạn...

— Thưa anh, vé đã lấy xong rồi. Phiền anh sửa soạn ngay cho kịp. Trong 10 phút nữa, tôi sẽ lái xe đưa anh lên phi trường. Từ đây lên Đồn nương gần ba chục cây số, chạy nhanh và không kẹt xe thì mất trên nửa giờ. Nghĩa là chỉ vừa xoắn lên phi cơ :

Văn Bình ngần ngừ :

— Sợ không kịp. Hoàn đến mai được không ?

Lê Thái lắc đầu .

— Không được. Ông cụ đích thân kêu điện thoại cho tôi. Hẳn anh đã biết tình ông cụ. Từ bao

năm nay, chưa bao giờ ông cụ gọi điện thoại từ Sài Gòn qua đây cho một nhân viên tầm thường là thằng tôi.

Simon choàng dậy :

— Ông cụ nào mà ác vậy, thưa ông ?

Văn Bình đỡ lời :

— Ông cụ chủ bút.

Simon rửa :

— Hừ, thiên lôi đánh ông cụ ấy chết cho rồi.

Lê Thái hơi tái mặt. Văn Bình vội tiếp :

— Hừ, ông cụ còn khỏe hơn thiên lôi nữa.

Lê Thái xoa bàn tay :

— Mời anh. Dầu anh muốn ở lại cũng không được nữa. Tôi đã thanh toán xong tiền phòng. Bồi sắp mang hành lý xuống xe hơi.

Văn Bình nhăn mặt :

— Có lẽ rồi tôi cũng phải xin thôi. Làm việc như mọi, nghỉ chưa lại sức thì ông cụ cho người đến áp giải ra phi cơ.

Simon nhìn Lê Thái ; mặt ngờ ngạc :

— Đi đâu hả ông ?

Lê Thái bật cười :

— Vạn Tượng.

Simon cười sung sướng :

— Ô, thế thì được. Mai một mình sang bên ấy.

Nhưng Văn Bình lại không sung sướng chút nào. Nghĩ đến thành phố Vạn Tượng vắng heo và đầy bụi đỏ, với những bồn tắm khô nước, bùn bết bết, những bữa ăn nuốt không trôi vào thực quản.

chàng dâm ra chán nản. Thời gian hủ hỉ ở Vọng các trong tòa khách sạn tối tân bậc nhất này bên cạnh mỹ nhân thật là thần tiên.

Lê Thái quay gót :

Tôi xuống dưới nhà trước, và đợi anh trong xe hơi.

Cửa phòng đóng lại.

Simon ghi chặt Văn Bình, nước mắt ướt đầm ngực chàng. Chàng biết chắc đó là những giọt lệ thành thật. Rất ít khi gái giang hồ khóc thành thật. Và khi đã khóc thành thật, suốt đời sẽ không bao giờ quên.

Nàng sùi sụt :

— Hai ngày nữa, em sẽ sang bên ấy với anh.

Văn Bình thở dài :

— Nghề của anh nay đây mai đó như con chim em đi theo sao được.

— Em cũng biết vậy nhưng đến khi ấy hãy tỉnh. Giờ đây, anh đi Lào, cách Vọng các có một giờ phi cơ. Em không thể để anh một mình bên ấy. Ở đây, em cũng không thể sống một mình. Em sẵn sàng theo anh đến chân trời, góc biển. Chỉ sợ anh quên em thôi.

Nàng lại khóc. Simon đã bộc lộ tâm tình một cách hoàn toàn thành thật. Nàng là hạng người đã nói là làm.

Từ nhiều năm nay Văn Bình không thích bận tâm về đàn bà trong khi thi hành công tác mà thường lệ là hiềm nghèo. Song trước thái độ thành thật của Simon, chàng không thể thoái thác. Chàng bèn gật đầu.

Văn Bình kéo màn cửa sang bên.

Ánh sáng buổi sáng tràn vào làm chàng chói mắt. Phòng chàng nhìn thẳng ra hướng đông, mặt trời dâng lên đỏ ối, khiến cho những ngôi tháp màu vàng của các ngôi chùa đối diện lấp lánh như vừa được đánh bóng.

Trong vòng mấy giờ đồng hồ, nữa, Văn Bình sẽ dẫn vào cuộc thách đố với Tử thần, Chàng không khi nào sợ chết, song chàng lại tiếc nuối Vọng các một cách lạ lùng.

Đối với du khách, Vọng các là quê hương của những chiếc cà-vạt toàn lụa dệt tay nhiều màu rực rỡ, và những khuy áo măng sét bằng bạc độc đáo có một không hai trên thế giới. Con sông Chao Phya nằm thườn như người thiếu phụ đòi hỏi ân tình với những ngôi chợ nổi bằng bèo trên mặt nước phồng dãn, trên đường tới viếng ngôi chùa Rạng Đông, đã khắc ghi vào lòng Văn Bình những kỷ niệm đắm thắm không thể nào quên.

Có nhiều người đến Vọng các để thăm cái trại nuôi toàn rắn, bức tượng Phật nguy nga cao 32 thước ngôi đền cẩm thạch hoặc khoác tay tinh nhân chiêm ngưỡng những cảnh hoang tàn nên thơ không kém Đệ thiên, Đệ thích. Nhưng Văn Bình lại khác...

Chàng nhớ Vọng các ở chỗ có những n' à khiêu vũ nửa sáng, nửa tối bên trong người ta phải nhìn thờ đề ướng từng cái uốn ngực, cái thót bụng của một màn thoát y giật gân, và đặc biệt là những căn phòng bí mật mà khách không nhìn thấy mặt nhau, từ tối đến sáng chiếu toàn phim ảnh khác thường, phim ảnh Nhật, Mỹ, Paáp. Thụy điển

mà người đàn ông đứng đắn phải đổ chén người vì xấu hổ và ham muốn lên lút.

— Hoàng Lương?

Văn Bình ngoảnh lại.

Simon gọi chàng. Chàng sực nhớ mình là th ông tín viên Hoàng Lương. Lần này, Nguyễn Hương đích thân đặt tên cho chàng. Nàng chọn tên Hoàng lương vì muốn rằng trong thời gian chàng hoạt động ở hải ngoại mọi mối tình của chàng chỉ có giá trị như giấc mộng hoàng lương.

Theo nguyên tắc, danh tính điệp viên không được đặt ra một cách hù họa. Tại văn phòng trung ương có một bản danh sách gồm 5 ngàn tên giả, lần lượt dùng hết tên này thì dùng tên kế tiếp. Song Nguyễn Hương đã lời Hoàng Lương từ dưới lên trên, ấn cho chàng. Chàng nhún vai phẫn đối thì nàng cười nửa miệng :

— Nếu em còn có quyền, em đã bỏ tù anh, chứ không cho anh thên thang đi Vọng các nghi mật đầu. Bất buộc anh phải mang tên Hoàng Lương. Đề anh luôn luôn nhớ rằng ái tình dọc đường chỉ như giấc mộng kẻ vàng.

Đàn bà muốn là trời muốn, nên Văn Bình nhận lời.

— Hoàng Lương?

Văn Bình ngoảnh lại. Si-mon đã mặc quần áo chỉnh tề. Sau làn lụa hồng, tơ bóng chói lọi, nàng lộng lẫy hẳn, khiến ai gặp nàng ngoài phố khó thể đoán nàng là người của ban đêm trác táng.

Lê Thái túm túm cười khi thấy Văn Bình từ thang máy bước ra với Simon chiu nặng một bên.

Văn Bình biết là anh chàng tham vụ phải gió muốn mới chuyện riêng với chàng.

Giả vờ hốt hoảng, chàng rờ túi quần sau rồi than :

— Khổ quá !

Simon cất tiếng :

— Anh bị đau ư ?

Văn Bình lắc đầu, giọng ai oán :

— Anh quên ví tiền trên phòng rồi.

— Để đâu ?

— Dưới đệm giường.

Simon làm sao hiểu được rằng Văn Bình cố tình bỏ quên ví tiền đây cộm để dẫn nàng lên lấy. Chàng muốn nàng có cơ hội tiêu giùm chàng mấy trăm đô la còn lại.

Chàng không hề coi nàng như gái chơi cần trả tiền sòng phẳng, song chàng cũng không thích ra đi một cách lạnh nhạt. Mặt khác, chàng muốn tự do trong năm phút với Lê Thái.

Simon, mặc mưu liền. Nàng ngoan ngoãn bước tới thang máy :

— Đề em lên lấy cho. Anh ở dưới này nói chuyện với ông ấy đi.

Văn Bình nheo mắt nhìn tấm thân ngọc ngà khuất sau cửa thang máy. Lê Thái gật gù giọng than phục :

— Người ta thường khen anh, bây giờ tôi mới biết. Anh tài thật. Mấy hôm nay nàng chỉ tiền phải khuyng ?

Văn Bình đáp :

— Cũng gào như thế. Không biết tôi sinh nhằm giờ gì mà dân bà đua nhau trả tiền ăn, tiền mặc, tiền tiêu cho tôi.

— Anh làm tôi thêm rõ dãi. Anh giả vờ quên ví để hoàn lại tiền cho nàng phải không?

— Phải. Tôi muốn trì một cách kín đáo.

— Tôi sợ nàng không lấy.

— Tôi cũng sợ như thế. Và đó mới là mối nguy cho tôi. Không cần tiền nghĩa là nàng thành thật yêu tôi. Nàng sẽ bảm riết lấy tôi, không chịu nhả ra nữa.

— Cũng tại anh cả. Ông Hoàng dặn mà anh không nghe.

— Lần này lỡ rồi. Lần sau tôi xin nghe.

— Làm nghề này, sợ không còn lần sau nữa thôi.

— Đành liêu, biết sao! À, ông Hoàng dặn gì thêm nữa không?

Lê Thái lắc đầu:

— Không. Dường như đến Vạn tượng anh mới nhận được chỉ thị đặc biệt.

Mắt Văn Bình sáng rực:

— Tôi sang Vạn tượng về việc gì?

— Không biết nữa. Tôi chỉ được lệnh tới khách sạn tìm anh và đưa lên chuyển phi cơ sớm nhất, thế thôi.

Simon đã nện gót giày một tấc lộp cộp trên sàn gạch bóng bóng loáng.

Về mặt hơn hờ như con nit được quạ, nàng cảm vì tiền giờ lên cao:

— Suýt nữa, anh sẽ bị dúi ở Vạn tượng. Nhờ em đấy, nếu không...

Cả ba người cười rộ.

Chiếc xe hơi kiểu nhỏ phóng êm như trượt tuyết trên đường nhựa giữa những cánh đồng bát ngát.

Simon vui vẻ được một lát bỗng trở nên ủ dột. Văn Bình giả vờ nhìn ra ngoài để khỏi gặp tia mắt sâu muợn của nàng. Nàng không nói ra song linh tinh báo cho nàng biết là còn lâu lắm hoặc không bao giờ nữa nàng mới được gặp lại chàng thanh niên khả ái mà nàng say mê.

Đột nhiên, nàng cầu mong một sự lạ lùng và bí hiểm. Nàng cầu mong cho xe hơi gặp tai nạn dọc đường. Vì chỉ có tai nạn mới giữ được chàng ở lại đất Thái.

Những lời cầu mong của nàng không thành sự thật. Tài xế của sứ quán lách như con chim qua hàng chục chiếc xe chạy nối đuôi nhau thành hàng dài trên xa lộ.

Trong chớp mắt, trường bay Đồn mương hiện ra sừng sững trước mặt.

Lê Thái ngoảnh ra chỗ khác cho Simon ôm Văn Bình hôn. Văn Bình sợ nàng không chịu buông chàng ra nữa, vì sau 5 phút nàng vẫn dán chặt như keo vào người chàng.

Địu chàng chàng gỡ tay nàng ra. Rồi nói, giọng âu yếm:

— Thôi, phi cơ sắp cất cánh rồi. Nếu có thể, em sang bên ấy với anh cho vui. Anh cũng nhớ em quay quắt. Anh ngụ tại khách sạn Consolation.

Khi nào qua em đánh điện cho anh đi đón.

Văn Bình cốt an ủi nàng, chứ trong thâm tâm chàng không hề muốn Simon sang Vạn tượng. Bất giác chàng rung mình như gặp gió lạnh mặc dầu sân bay nóng như thiêu đốt.

Chàng sức nhớ ra mối tình giữa chàng và Simon chỉ có thể là ngọn gió thoảng qua, người đàn ông chỉ cần kéo cao cổ áo dạ và đánh diêm châm thuốc hút là quên được hơi lạnh.

Lúc gặp nàng Văn Bình sà vào như con thiêu thân thêm ánh sáng rực rỡ, không nghĩ đến hậu quả tai hại xảy ra. Chàng không nghĩ vì thấy Simon đẹp quá. Nàng đẹp hơn nhiều người đẹp khác chàng đã gặp trong cuộc đời chìm nổi.

Chàng không nghĩ đến vi thoát đầu đình ninh Simon giống hàng trăm hàng ngàn người đàn bà đa tình đã ngã vào cánh tay chàng. Người nào cũng đắm đuối một vài đêm, vài ba tuần, rồi đầu lại vào đấy, chàng hối hả trèo lên phi cơ, còn nàng thì ở lại với những hẹn hò, những mơn trớn khác.

Tin tưởng ở kinh nghiệm trường đời, Văn Bình chắc mẫm Simon sẽ quên chàng.

Ngờ đâu nàng không quên.

Cửa phi cơ đóng kín, hoa tiêu bắt đầu nổ máy. Văn Bình rút bút phơ ra đếm lại tiền.

Thì ra cả chàng lẫn Lê Thái đều lầm. Simon không lấy đồng nào hết. Nàng không tơ hào đến tiền của chàng trái lại nàng còn bỏ thêm vào nữa.

Màn mê xấp giấy bạc, bàn tay Văn Bình run run. Bàn tay của chàng từng bình thân đâm lưỡi lao nhọn hoắt vào tim kẻ thù hoặc lấy cò súng rạ sát những kẻ chưa đến số chết.

Song bàn tay ấy lại run run.:

Sợ lắm Văn Bình đếm đi đếm lại. Chàng không sao làm được? trong quá khứ, chàng đã đếm hàng ngàn triệu bạc. Chàng vẫn tỉnh chứ không mê ngủ.

Thực tế đã xảy ra rõ ràng như ban ngày: Simon bỏ thêm vào vì chàng hai tờ 100 mỹ kim, kèm theo một mảnh giấy nhỏ, viết bút chì nguệch ngoạc:

«Anh làm báo tất không giàu bằng em. Em xin biểu anh đề ướng huyết-ky và hút Salem.

«Cái kẻ đề quên ví tiền và nhờ phụ nữ lên lấy, nhiều người đàn ông trước anh đã dùng rồi. Anh lừa em sao được. Nếu anh là người khác, em đã thảng tay lấy tiền. Nhưng anh lại là người em yêu nhất đời nên em không thể làm như vậy được.

«Nghĩa là anh bị thua cuộc. Anh bị thua cuộc nên phải nhận 200 đô la này đến tội.

«Anh tha thứ cho đứa con gái không trong sạch này nhé!

«Nhớ anh,

«Simon.»

Văn Bình bàng hoàng, ngồi lặng trên ghế. Về mặt bàng hoàng, chàng vén rèm nhìn vào trong phi cơ.

Trường bay rộng mênh mông nên chàng không tìm ra Simon đứng ở đâu. Song chàng biết chắc nàng đang đưa mù soa lên mắt.

Tro-g đời, chàng đã yêu nhiều người đàn bà. Chàng đã yêu thật và yêu giả nhiều lần.

Song ít khi chàng gặp người đàn bà lạ lùng như Simon...

Con chim đại bàng bằng thép đứt khỏi sân bay bê-tông. Thành phố quốc tế Vọng các khuất dần trong những chòm mây lơ lửng.

x X x

Xế trưa, Văn Bình tới Vạn Tượng.

Lâu lắm mới đặt chân xuống trường bay Vạn chai, Văn Bình nao nao như được tái ngộ người yêu sau nhiều tháng năm xa cách. Trong thời gian qua, chàng đã có dịp hoạt động ngang ngửa tại Lào. Nàng Leuam và nàng May đã thành người, thiên cổ trong một cuộc đấu trí không bao giờ quên được (1). Thất bại phần nào ở Hồng Kông, chàng đã cạo đầu đi tu gần một năm trong một ngôi chùa ở trên đường đi Thất lương (2).

Cảm giác đầu tiên của Văn Bình khi ra khỏi phi cơ là một sự hui quạnh khác thường.

Thật vậy, mặc dầu tình hình vương quốc được coi là khẩn trương thủ đô hành chính Vạn tượng lúc nào cũng như lúc nào. Tòa nhà duy nhất của phi cảng đã phủ đầy bụi và rêu mà không ai thèm tu sửa, hoặc ít ra là quét lên một lượt nước vôi trắng cho đẹp mắt. Nếu ở góc phi trường không có mấy chiếc máy bay to tướng sơn cờ Mỹ, hoặc đề chữ «Ủy hội Quốc tế» thì ít ai dám cho Vạn tượng

(1) Trong bộ truyện «Vạn tượng Khói lửa» đã xuất bản.

(2) Trong bộ truyện «Tia sáng Giết người», đã xuất bản theo thứ tự thời gian, bộ Bóng tối Đồng Pha lan này được viết sau Vạn tượng Khói lửa, Tia sáng Giết người, và Bí mật Hồng Kông, nhưng lại sau Bà Chúa Thuốc Độc, đã xuất bản.

đang sống trong bầu không khí căng thẳng, nơm nớp lo sợ một cuộc chiến tranh tàn sát, xảy ra không biết lúc nào...

Người ra đón chàng là một thanh niên đeo kính cận thị gọng vàng Nylor, trên môi phi phèo điều thuốc Camel không bao giờ tắt. Thấy chàng, hẳn nhận ra ngay.

— Thưa, ông là thông tin viên Hoàng Lương?
Văn Bình don dả bắt tay.

Trước khi chàng rời Vọng các, tòa đại sứ đã loan báo cho nhiệm sở Vạn tượng biết. Thanh niên đeo kính gọng vàng tự giới thiệu, giọng nhỏ nhẹ:

— Tôi là Đoàn Minh, đệ nhị tham vụ. Sứ quán của ta đã đóng cửa từ ba tháng trước, sau khi chính phủ liên hiệp trao đổi đại diện ngoại giao với Bắc Việt. Ông đại sứ đã về Saigon, và có lẽ còn lâu mới lên. Nghe tin ông lên anh em ở đây mừng quá. Báo Buổi Trưa là nhật báo lớn nhất dưới ấy phải không thưa ông?

Văn Bình bí xị không trả lời được,

Tuy là thông tin viên đặc biệt cho tờ lá cải này chàng chưa được hân hạnh đến tòa báo lần nào. Chàng cũng không biết địa chỉ của tòa báo phải giờ ấy ở đâu. Dĩ nhiên giấy tờ cấp cho chàng là giấy tờ thật một trăm phần trăm, do ông chủ bút ký, kèm theo khuôn dấu đỏ chói. Văn Bình không hỏi tại sao ông Hoàng lại nắm được những chứng minh thư và thẻ báo chí của tờ Buổi Trưa, theo thói quen nghề nghiệp.

Nghe Đoàn Minh hỏi, chàng đâm ra sợ ông già tổng giám đốc. Kề ra, chàng sợ ông cụ làm cầm kia đã lâu nhưng thỉnh thoảng chàng mới nhận

thấy tài ba lạ lùng gần như ảo thuật của ông. Ở đâu ở bất cứ xô xính cơ quan nào, ông cũng có nhân viên chìm và nổi. Muốn có giấy tờ khó khăn đến đâu, ông cũng xoay sở ra một cách dễ dàng như người nâng ly huyết.ky lên miệng.

→ Đoàn Minh mở to mắt, đợi Văn Bình trả lời. Chàng bẽn lẽn cười, ra vẻ tán thành sự nhận xét của Đoàn Minh.

Chiếc Mercedes 220S màu đen, bóng loáng có thể soi gương, xả hết tốc lực về trung tâm thành phố.

Văn Bình ngoảnh sang bên :

— Dưới ấy có gửi thư từ gì lên cho tôi không ?

Sực ngỡ ra Đoàn Minh đáp :

— À có. Ông không nhắc thì tôi quên khuấy.

Đoàn Minh rút trong cặp da ra một phong bì khá lớn màu vàng. Bên ngoài có hàng chữ nắn nót như sau :

Tòa soạn nhật báo Buổi Trưa Sài Gòn.

Kính gửi Thông tin viên đặc biệt Hoàng Lương.

(trân trọng nhờ ông đệ nhị tham vụ trao tận tay ký giả Hoàng Lương)

Văn Bình gấp đôi lại, nhét vào túi quần. Rồi chàng hỏi, giọng lơ đãng :

— Nếu tôi không lầm, ông quen thân với ông chủ nhiệm báo Buổi Trưa ?

Đoàn Minh cười hồn nhiên :

— Vâng, chúng tôi rất thân với nhau. Đúng ra, chúng tôi là bạn học cùng lớp. Tôi vào ngành ngoại giao còn hẳn làm báo. Bây giờ hẳn là ông trời con, giờ ngón tay lên là sấm sét đùng đùng, còn tôi chỉ là một anh tham vụ hạng bét.

Bống Đoàn Minh choàng dậy :

— Ấy chết, xin ông tha lỗi. Tôi quên miệng nên gọi ông chủ nhiệm là hẳn.

Văn Bình khoát tay :

— Ô, có sao đâu. Chúng mình đều là bạn. Và tôi xin đề nghị gọi nhau là anh, thân mật hơn. Tiếng ông xa lạ và già quá.

Đoàn Lương cười ròn rã :

— Vâng, tôi xin lãnh ý anh bạn nhà báo.

Văn Bình giả vờ rít một hơi Salem để khỏi phải cười theo. Đoàn Minh là bạn tri kỷ của chủ nhiệm báo Buổi Trưa, nhưng lại không biết hẳn là nhân viên của ông Hoàng. Nếu Đoàn Minh khám phá ra Văn Bình chỉ là thông tin viên giả hiệu, chắc chắn sẽ chết ngắt.

Xe đậu lại trước lữ quán Constellation.

Đoàn Minh bắt tay từ giã.

— Thôi, chào anh. Anh lên lầu, tắm rửa, thay quần áo rồi chúng mình sẽ nói chuyện sau. Trong thời gian ở đây, anh cần điều gì cứ cho tôi biết, tôi xin tận tình giúp đỡ.

Văn Bình nghiêng mình :

— Cảm ơn anh.

Chàng treo cầu thang gạch lên gác. Đó là lối duy nhất lên phòng ngủ, còn tầng dưới thì được dùng làm phòng ăn.

Một đám đồng ký giả quốc tế đủ màu da và quốc tịch đang chúi đầu vào nhau bàn bạc, bên cạnh những chai la-ve San Miguel cổ vàng đã cạn.

Văn Bình đưa tay chào, tuy chẳng quen một ai. Cả bọn đều chào lại một cách xuống xã, như

thề đã thân với chàng từ lâu. Chàng mỉm cười một mình ra về thỏa mãn. Việc cần thiết đối với chàng là làm cha mọi nhà báo khác tin chàng cũng làm báo như họ.

Việc ấy đã xong.

Nụ cười vụt tắt khi chàng bước vào căn phòng được dành sẵn cho chàng. Căn phòng của chàng trong Thai Hotel đầy đủ tiện nghi bao nhiêu thì căn phòng này thiếu thốn tiện nghi bấy nhiêu.

Đêm qua, chàng nằm trong bầu không khí mát rượi, tiếng ồn điếc tai của xe cộ chạy ngoài đường không lọt vào giường ngủ. Cần gì, chàng chỉ nhấc điện thoại là trong ba phút sẽ có hết. Thậm chí cần bạn một đêm cũng chỉ mất 15 phút, số thời giờ cần thiết cho giai nhân đi tắc xi từ nhà đến lữ quán.

Còn ở đây, chao ôi, vèn vèn chỉ có một cái giường lè loi, một tủ gương cô độc, một bồn tắm nhỏ xíu chỉ có thể đánh răng và rửa mặt được mà thôi. Cái máy lạnh gắn ngắt ngưỡng trên tường khạc ra tiếng ồn làm chàng nhức đầu. Rồi dang chạy, nó đột nhiên câm họng lại như tén.

Trước khi lên phi cơ, chàng còn nghe Simon dặn dò:

— Bên ấy không được sung sướng như bên này đâu. Khổ như vậy dĩ nhiên anh sẽ nhớ Vọng các nhiều hơn. Van tượng đang phải tiết kiệm hơi điện nên mỗi ngày bị cúp 5, 6 tiếng đồng hồ. Ban ngày nhiều khi hơi điện quá yếu nên máy lạnh chết luôn luôn.

Simon đã nói đúng. Sự thật còn phũ phàng hơn lời nài nỉ nữa. Máy lạnh của khách sạn thuộc loại cũ mèm, rỉ sét lung tung, ống thông nước bị nghẹt làm vách tường ướt sũng.

Bờ hơi Văn Bình vã ra như tắm. Chàng mở toang cửa sổ cho nắng bên ngoài tuôn vào.

Đặt ngay, ngắn bức thư của ông Hoàng lên bàn, chàng tự thưởng một hộp huýt-ky bằng cách tu đờng ọc vào cổ chai rồi mới trịnh trọng bắt tay vào việc. Về mặt chàng nghiêm trang như thầy y sĩ soạn một cuộc giải phẫu quan hệ.

Phong bì được mở ra, bên trong còn hai lớp phong bì nữa, gấn xi và băng keo kỹ càng. Bức thư nằm trong cùng được đánh máy trên giấy in tiêu đề tòa soạn Buổi Trưa.

Chàng rút trong vali ra lọ thuốc nhỏ màu vàng Nhìn cái nhãn ai cũng cho là thuốc đau gan. Khi rời phi trường Đền Mường, chàng đã nhăn mặt đáp lại câu hỏi tò mò của nhân viên thương chính:

— Thuốc đau gan.

Thật ra gan chàng cứng như sắt, từ nhỏ đến lớn chàng chưa uống một giọt thuốc bổ gan nào. Chất thuốc đau gan giả hiệu này là thứ nước hóa học dùng để đọc thư từ viết bằng mực bí mật.

Văn Bình lấy bàn chải đánh răng nhúng nước, phết đều lên tờ giấy. Giữa những hàng chữ của bức thư vô nghĩa thư của ông chủ bút dặn thông tin viên Hoàng Lương phỏng vấn các lãnh tụ liên hiệp của chính phủ Lào quốc dần dần hiện lên những hàng chữ khác màu hung hung.

Văn Bình hơ lên nắng cho khô, đoạn cầm cúi đọc.

Chàng suyt reo lên một tiếng. Công tác ông Hoàng giao cho chàng lần này không chán ngấy như chàng lầm tưởng.

Đọc xong, chàng nhả n lại lần nữa cho thuốc lâu rồi châm lửa đốt, vút tàn vào chậu rửa mặt, đổ nước cho tan hết.

Chàng vừa lau tay thì có tiếng gõ cửa. Ba ngấn một dài. Rồi ba dài một ngấn:

Văn Bình nói lớn:

— Ai đó, cứ vào.

Người bước vào trạc ba mươi, mặc sơ-mi cụt tay bằng hàng Bourssac rằn rì, vai đeo máy ảnh Yashica F, lồng máy sắc như lưỡi dao cạo, thân hình tròn trịa, vừa vặn, tỏ ra khá hấp dẫn đối với phái yếu.

Không cần xin phép, hắn ung dung ngồi xuống ghế, gạt thuốc lá vào đĩa đựng tàn, miệng nói:

— Tòa báo Buổi Trưa mới gửi tiền lên cho anh. Anh biết là bao nhiêu chưa?

Văn Bình đáp:

— Một vạn kíp.

Người lạ nói:

— Hân hạnh được tiếp xúc với anh. Tôi là nhân viên chìm của ông Hoàng tại Vạn tượng. Tên tôi là Sulô.

— Tôi là Hoàng Lương. Sulô, té ra anh là người Lào!

— Vâng, tôi lai Việt. Trên này theo chế độ mẫu hệ nên mẹ Lào, cha Việt có thể tự coi như người Lào được rồi. Đất Lào có hàng trăm, hàng ngàn người như tôi. Và lại, dân tộc Lào rất tốt, họ không cần quan tâm đến công việc người khác, tôi mang tên Lào Sulô, hoặc tên Nga Khrushchev họ cũng mặc kệ.

— Nhưng anh coi chừng đấy. Chỉ có ký giả mới đeo máy ảnh.

— Anh ngạc nhiên là đúng. Song tôi có quyền đeo máy ảnh. Vì tôi là nhà báo. Nhà báo thứ thiệt, được bộ Thông tin và bộ Tổng tham mưu cấp thẻ đảng hoàng. Tôi là ký giả của báo Xieng Mahaxon.

— Xieng Mahaxon, cái tên nghe quen quen...

— Vâng, đó là cơ quan ngôn luận của phe hữu.

— Hà, hà, báo Buổi Trưa của tôi cũng theo phe hữu.

— Té ra tôi lầm. Trước khi đến đây, tôi định ninh chỉ có tôi là nhà báo thực thụ còn anh chỉ làm báo khi nào thích làm mà thôi.

Cuộc gặp gỡ với Sulô làm Văn Bình chột dạ. Dường như Sulô ưa nói nhiều hơn làm. Đó không phải là đức tính của nghề điệp báo.

Chàng bèn đưa mắt ra cửa:

— Trước khi vào phòng tôi, anh đã cần thận xem có bị ai theo dõi chưa?

Sulô nhún vai, giọng kêu căng:

— Anh đừng ngại. Đây là Vạn tượng, không phải Sài Gòn hay Đông Kinh. Nhân viên gián điệp ở đây đồng đảo thật đấy, nhưng chỉ là đồ bỏ. Thuốc phiện rẻ như bèo và gái đẹp cả đồng đã làm họ mềm người ra rồi.

Văn Bình hơi cau mặt:

— Anh gặp bồi ngoài hành lang không?

Sulô vẫn thản nhiên:

— Không. Và lại, gặp cũng chẳng sao. Ngày nào tôi cũng đến đây uống rượu ba lần, sáng, trưa và tối, bồi tã nhả mặt. Và lại, ông chủ khách sạn người Pháp la bạn du hí thân thiết của tôi.

— Anh quen nhiều ghê.

— Vàng, cái nghề này phải thế. Tốn tiền kinh khủng, anh ạ. À, ông Hoàng có gửi tiền lên cho tôi không?

— Có. Theo chỗ tôi biết, ông Hoàng đã chuyển ngân lên cho anh rồi. Giờ này, anh ra ngân hàng có lẽ đã có.

Sulô thở dài :

— Hồng cả rồi, anh ạ.

Văn Bình nhìn vào mắt Sulô :

— Thế nào là hồng cả rồi ?

Sulô, giọng chán chường :

— Nàng Boun đã chết. Chết vào rạng sáng hôm nay.

— Tại sao ?

— Hoài Thanh hạ sát nàng rồi tự vận.

— Nghĩa là cả hai đều chết.

— Tôi chưa có tin tức đích xác vì cảnh sát giữ kín. Một mặt báo viên của tôi cho biết Hoài Thanh chưa chết. Hắn nhảy trên lầu xuống đất may vướng vào cành cây nên chỉ bị thương. Hiện giờ hắn đã được chở về tòa đại sứ Việt nam dân chủ cộng hòa.

— Tại sao Hoài Thanh giết nàng Boun ?

— Có lẽ vì ghen tuông.

— Đó và sự phỏng đoán của anh hay là căn cứ vào chi tiết cụ thể ?

— Không, tôi đâu dám phỏng đoán. Làm nghề này, phỏng đoán là hết đời. Phỏng đoán là làm nghề thầy bói, phải không anh ? Hoài Thanh yêu nàng

Boun một cách tha thiết, có thể hy sinh tính mạng cho nàng, song hẳn lại mắc bệnh ghen ghê gớm. Hẳn đã để lại một bức thư tuyệt mạng.

— Nội dung ra sao ?

— Tôi xoay sở mọi cách mà chưa tìm ra. Nhân viên sứ quán Bắc Việt đến nơi xảy ra án mạng trước Công an Lào nên đã làm phi tang hết cả.

— Nghĩa là kế hoạch của chúng ta đã thất bại trước khi được thực hiện ?

— Tôi chưa dám nghĩ như vậy, song sự thật cũng gần như anh kết luận.

— Theo anh, còn phương tiện nào khác nữa không ?

— Vàng, tôi cố áp dụng phương châm còn nước còn tát. Xin anh để tôi suy tính lại. Song tôi sợ là không còn hy vọng gì nữa. Từ lâu, tôi nhắm vào cặp nhân tình này. Nếu anh lên sớm hơn một ngày biết đâu chúng ta đã hoàn toàn thành công, hoặc ít ra cũng đạt được kết quả thuận lợi. Bây giờ họ đã chết.

— Ngoài Hoài Thanh, anh còn quen ai nữa ?

— Kể ra thì ai cũng quen, và ai cũng không quen. Vạn tượng nhỏ như lỗ mũi, làm quen rất dễ. Tôi đã vác mặt tới mọi cuộc tiếp tân và ở đâu tôi cũng mảy mò kết bạn với nhân viên ngoại giao cộng sản. Nhưng bọn đàn em của Lê văn Hiếu khôn như ranh, anh ạ. Họ chỉ bắt tay tôi là nhiều nhất. Bất xong rồi thôi, gặp nhau trong cuộc tiếp tân khác là mặt lạnh như tảng băng Bắc cực.

— Tại sao anh quen được Hoài Thanh ?

— Lý do cũ rích, an hạ. Hoài Thanh ham xuống xóm Đồng Pha lan. À chắc ở Sài Gòn anh đã nghe danh Đồng Pha lan. Thôi thì, tha hồ, muốn gì cũng có. Có thể nhất dạ để vương, miễn hồ có tiền. Phải là hòa thượng 80 tuổi hạ mới khỏi bủn rủn tay chân khi bước qua xóm Đồng Pha lan. Đêm nay, anh sẽ thấy tôi nói đúng.

— Cảm ơn Anh quảng cáo hay hơn cơ quan du lịch chính thức của chính phủ hoàng gia. Nhưng bây giờ tôi chưa thích thanh lâu. Mà chỉ cần biết tại sao anh làm thân được với đệ nhị tham vụ Hoài Thanh ?

— Sau khi thấy hần tiêu tiền như rác, tôi bèn tổ chức theo dõi. Tôi lại quen nàng Boun.

— Tôi hy vọng anh sẽ tìm được một Hoài Thanh và một nàng Boun khác.

— Điều này có thể thực hiện được, tuy nhiên phải cần thời gian. Phiên một nỗi là anh đã cất công lên đây... Dầu sao cũng xin anh tưởng cảm rằng không phải lỗi tại tôi.

Dáng điệu băng khuâng, Văn Bình đứng dậy ném mầu Salem cháy dở qua cửa sổ. Mùi bạc hà thơm thơm còn phảng phất trong phòng trọ

Đúng như lời Sulô, công tác của Văn Bình ở Vạn tượng đã kết thúc trước khi được khởi đầu. Nghĩa là chàng bị ông Hoàng bắt cóc ở Thai Hotel, tổng cô sang đây một cách vô ích.

Lệ thường mỗi lần xuất ngoại chàng đều gặp mặt ông tổng giám đốc để trực tiếp nhận chỉ thị, và đôi khi bàn góp ý kiến. Lần này, mệnh lệnh được đưa qua trung gian. Một trung gian hót như

khờ. Nàng Boun thiệt mạng, Hoài Thanh bị thương, không hiểu ông Hoàng sẽ có thái độ nào, vì những biến cố đáng tiếc này không được ghi trong chương trình. Chẳng lẽ ông Hoàng ra lệnh cho chàng tiếp tục. Chẳng lẽ ông Hoàng ra lệnh cho chàng quay về Sài Gòn.

Văn Bình hỏi Sulô :

— Anh vẫn liên lạc bằng điện đài với ông Hoàng chứ ?

Sulô đáp :

— Vẫn.

— Mỗi tuần mấy lần ?

— Nếu có tin tức thì mỗi đêm mỗi gửi. Bằng không, một tuần hai lần, thư từ và thứ bảy. Đêm nay, tôi sẽ sử dụng điện đài vào hồi 2 giờ rưỡi. Anh muốn tôi điện về những gì ?

Suy nghĩ một phút, Văn Bình đáp :

— Tôi cũng chưa định. Trước giờ mở điện đài tôi sẽ liên lạc với anh.

Sulô viết địa chỉ của hần xuống giấy và đưa cho Văn Bình. Mặt hần bỗng sáng rực :

— Anh tìm tôi rất dễ. cứ bảo xắm lờ hoặc tắc xi xuống Đồng Pha lan. Sống ở đây, ai cũng phải biết Đồng Pha lan.

— Dĩ nhiên, anh phải làm hướng đạo cho tôi.

— Sẵn sàng. Thôi chào anh. Thật đáng tiếc.

Sulô kéo giấy lật xẹt ra cửa. Tiếng chân của gã kỹ giả Lào nhỏ dần ở cầu thang.

Văn Bình chép miệng, chàm điệu Salem mới Sulô cho là đáng tiếc. Song Văn Bình lại không

ngihthể. Chàng chỉ hơi lấy làm bực mình: Trong đời giáng điệp, nhiều khi bát cơm bưng tận miệng, sắp ăn rồi còn bị giạt đổ. Tuy nhiên, trong sự bực mình đã có đôi chút kinh ngạc.

Thờ thần, Văn Bình tiêu ra bao lớn, nhìn xuống đường.

Đối diện khách sạn là đường Sam sen Thai, đại lộ số một của thủ đô Lào quốc.

Mang danh là đại lộ số một, đường Sam sen Thai chưa thể so sánh với con đường hang hét của Sài Gòn. Mặt đường không tráng nhựa nên xe cộ chạy qua bụi lốc mù trời. Hai bên đường, những tấm gỗ gập ghềnh gác chân lên nhau để che ống cống, phía dưới chảy một thứ nước đen ngòm như nước sái thuốc phiện.

Cột điện bằng gỗ gần lối quán xiêu hẳn sang bên, như muốn ngã chúi vào quầy rượu. Xa xa vọng lại một điệu nhạc buồn buồn. Tiếng khèn độc đáo của xứ Lào thật hợp với thủ đô Vạn tượng diu hiu.

Dưới đường, Sulô đã đeo máy ảnh sang vai khác. Hẳn thích cử động tay chân chứ không phải đau vai. Hẳn đảo dác nhìn ngược xuôi, có lẽ để tìm xe.

Mấy chiếc xam lê ọc ạch chạy qua, gong kèn lấp loáng dưới trời nắng như thiêu như đốt. Một xa phu hạ xuống nhưng Sulô xua tay,

Văn Bình nghe tiếng Sulô vọng lên :

— Tắc xi.

Một chiếc Opel xích tới. Tài xế bất chấp luật lệ lưu thông vì thành phố Vạn tượng dường như

không có, và không cần luật lệ lưu thông đậu chệnh ềnh giữa đường, khệnh khạng mở cửa cho Sulô tào lèn.

— Một tia điện giạt nhanh trong óc Văn Bình.

Con mắt tinh tế của chàng không thể nào lăm được.

Chiếc tắc xi sơn đen chở Sulô vừa chuyển bánh thì cách khách sạn Constellation năm chục thước một chiếc xe hơi khác, cũng thuộc loại Opel sơn màu cà phê sữa đậu xể cửa biệt thự của Ngoại trưởng Lào, cũng vội vã rời máy.

Từ nãy Văn Bình đã để ý tới người ngồi trong xe màu cà phê sữa. Tắc xi rẽ sang trái, chiếc xe cà phê sữa cũng rẽ theo.

Văn Bình đứng trầm ngâm giây lâu.

Hồi nãy, chàng nảy ra ý định quay về Vọng các. Nhưng từ phút này chàng phải ở lại. Bên trong nội vụ chàng nhận thấy một sự trục trặc lạ lùng. Chàng nhất quyết tìm cho ra.

Giờ đây, chàng phải tìm một cái cho lại thần hồn. Vạn tượng đã có sẵn nhà tắm hơi đặc biệt dành riêng cho đàn ông có nhiều tiền. Nghĩ đến lúc nằm dài trên chiếc giường nhỏ, mắt lim dim, cánh mũi hấp háy, mặc cho người đàn bà trên thân không có mảnh vải nào hết, nấu bốp từng thớ thịt, Văn Bình quên cả nhọc mệt.

Huyết sào miệng, chàng quay vào phòng.

Một anh bồi nghiêng đầu chào bằng tiếng Việt :

— Thưa, ông mới ở Sài Gòn lên.

— Không, từ Vọng các.

—Ồ, thế mà ông tham vụ lại nói rằng ông ở Sàigòn.

—Đúng. Tôi từ Sàigòn qua Vọng các nghi một thời gian trước khi tới đây.

—Thưa, ở đây chắc ông bực mình lắm. Nước không có, điện cũng không, ăn uống thì thiếu thốn, một cọng rau cũng mang từ NỒNG khai qua. Ai lao chẳng có gì hết, thậm chí đến món đàn bà cũng phải nhập cảng.

—Kề thì cũng chán thật. Nhưng cái nghề của tôi là thế. Nơi nào vắng vẻ nhất cũng là nơi có nhiều tin tức nhất.

—Thưa, ông định ở bao lâu ?

—Cũng còn tùy. Tuy nhiên ngắn nhất cũng vài ba tuần. Vì tôi còn phải phỏng vấn hoàng thân thủ tướng, và sau đó lên Cảnh đồng Chum.

—Vâng, vài ba tuần khá đủ rồi, Ông sẽ có thời giờ dư dả để tìm của lạ. Saigon không có tiệm nhảy phải không ông ?

—Có chứ. Tiệm nhảy ở Sàigòn có rất nhiều.

—Lạ nhỉ ! Tôi thấy vũ nữ ở dưới ta kéo lên đây hàng đoàn Họ kháo nhau rằng làm ăn ở Sàigòn khó lắm.

—Phải. Vì bộ luật gia đình.

—Ồ, ở trên này thì tha hồ, tha hồ nhảy, tha hồ say, tha hồ du hí., miễn có tiền. Cái gì chứ cái tiêu khiển thì chỗ hàng trăm xe cam nhông đổ xuống sông Cửu long cũng chưa hết. Ông là có dịp xuống Đổng Pha lan chưa ?

—Chưa.

—Tối nay, tôi sẽ dẫn ông đi. Cũng đủ như Hồng kông, ông ạ. Đủ hạng đàn bà, tây, tàu, lai, già, trẻ, vàng trắng... Túi tiền nào cũng thích hợp, í tiền thì hạng xoàng, còn giàu sụ thì có những món đặc biệt từ Hồng kông tới. À, lại còn có xi-nê nữa. Không phải xi-nê đen trắng đâu, thưa ông ? Toàn là phim màu. Và là phim mới. Tôi nghe nói ở Sàigòn mấy chú ba Tàu ở Chợ lớn chiếu phim cũ mèm và in lại, chán như cơm nếp nát.

—Nghe nói gần khách sạn có tiệm nhảy Lido cứ khỏi lắm kia mà..

—Vâng. Lido là vũ trường nổi tiếng nhất nhì Vạn tượng. Nhưng phải tới vào nửa đêm thì mới gặp nhiều cái lạ. Tuy nhiên, đêm nay, tôi xin đề nghị ông đi Vieng Ratry.

—Vieng Ratry ?

—Vâng, ở gần bờ sông. Lịch sự và ấm cúng nhất là Vieng Ratry. Ở đó đang trình diễn một trò thích mắt ghê gớm.

Văn Bình thừa biết gã bồi nói thoát y vũ. Chàng lại thừa biết hẳn là tay ma cô chuyên nghiệp. Chàng bèn khoát tay :

—Ồi chào, nghe anh nói phát rệu nước miếng. Nhưng tôi mới đến còn mệt lắm. Tối mai, tôi sẽ tìm anh.

Chàng đóng cửa đánh sấm.

Gã bồi ngó theo chàng bằng cặp mắt sừng sốt. Hẳn không ngờ được người đàn ông bánh trai và cường tráng như thế lại đứng đung khi nghe nhắc tới thú vui ban đêm tại Vạn tượng.

Hắn lắc đầu tỏ vẻ không hều rồi nặng nề bước xuống thang gác..